

Pitanje za zakonodavce kako se prestaje biti „agent stranog uticaja“?

Na dnevnom redu Narodne skupštine RS-a koja počinje iduće sedmice, naći će se i sporni Nacrt zakona o posebnom registru i javnosti rada neprofitnih organizacija, kojem se još od najave da će biti donešen, snažno protivi nevladin sektor.

Negov cilj je vrlo jasan - "ovim zakonom osniva se poseban Registar neprofitnih organizacija osnovanih u Republici Srpskoj koje finansijski ili na drugi način pomažu strani subjekti kao agente stranog utjecaja (u nacrtu zakona: Registar) i uređuju uslovi i način osiguranja javnosti rada i propisuju druga pitanja vezana za rad tih organizacija."

Naravno kao i svaki zakon, on je pun rupa i nedorečenosti, pa rekoh da i ja iznesem neke svoje dileme.

Ne postoji nikakva sumnja da ću se naći u tom registru, što samo po sebi nije problem, jer to će biti samo verifikacija procesa kojeg je onomad započeo Stefan Karganović u knjizi „Rušenje Republike Srpske, teorija i tehnologija prevrata“ koju je objavio SNSD, tada su još bili u ljubavi, a ovo je samo logičan završetak.

Evo šta vidim kao problem u tom zakonu.

Šta će se desiti ako jednog dana nađem pošten posao psihologa i izađem, ako je to ikako moguće, iz zagrljaja Soroša, Štiftunga, USAID-a i sličnih bjelosvjetskih hohštašlera?

Da li tog momenta prestajem biti „agent stranog uticaja“ ili ne?

O tome se zakonodavac mora izjasniti.

Medicina kaže da virus hepatitisa B izvan ljudskog tijela može biti zarazan od nekoliko dana pa do nekoliko sedmica, međutim, u zavisnosti od okoline u kojoj se virus nađe zavisi koliko dugo će to doista biti u nekoj konkretnoj situaciji.

Ista je nedoumica za zaraznost „agenta stranog uticaja“ tj. koliko vremena neko ko izađe iz jedne ovakve organizacije, ako je ikako moguće tu vezu prekinuti, treba da bude „čist“ da bi prestao da nosi tu etiketu.

Da li je to 10 dana, 30 dana, 180 dana, godina, tri, pet ili je to žig srama koji se nosi doživotno, a možda prenosi i na nasljednike.

O tome se zakonodavac treba detaljno izjasniti.

Imam još jednu dilemu, da li je dovoljno samo izaći iz „neprofitne organizacije osnovane u Republici Srpskoj koje finansijski ili na drugi način pomažu strani subjekti kao agente stranog utjecaja“ ili se moramo javno odreći onoga što je ona radila ili zastupala?

Nije ovo bezvezno pitanje, sjetimo se samo praksi iz prošlosti, kada je Galileo Galilej morao da se javno odrekne učenja o heliocentričnom sistemu da ne bi „sagorio“ kao smrtno principijelni Đordano Bruno.

Naravno vlasti u Republici Srpskoj, nisu katolička inkvizicija, ali se o tome zakonodavac treba detaljno izjasniti.

Na kraju ostaje još jedna nedoumica, da li napuštanje „neprofitne organizacije osnovane u Republici Srpskoj koje finansijski ili na drugi način pomažu strani subjekti kao agente stranog utjecaja“, ako je to ikako moguće, treba da prati učlanjenje te osobe u neku od političkih partija koje su na vlasti u Republici Srpskoj.

Na um mi pada ministar Staše Košarac, koji je onomad podržao i potpisao inicijativu NVO sektora za promjenu Dejtonskog sporazuma ili Srđana Mazalice koji je bio jedan od najkonstruktivnijih članova SNSD-a na radionicama i edukacijama brojnih međunarodnih organizacija i institucija.

Njihovo članstvo u partiji, tačnije u SNSD-u eliminisalo je svaku sumnju da mogu biti „agente stranog uticaja“.

O tome se zakonodavac treba detaljno izjasniti.

Toliko za sada od mene i nadam se da će zakonodavci imati na umu moje sumnje kada budu raspravljali o ovom zakonu.